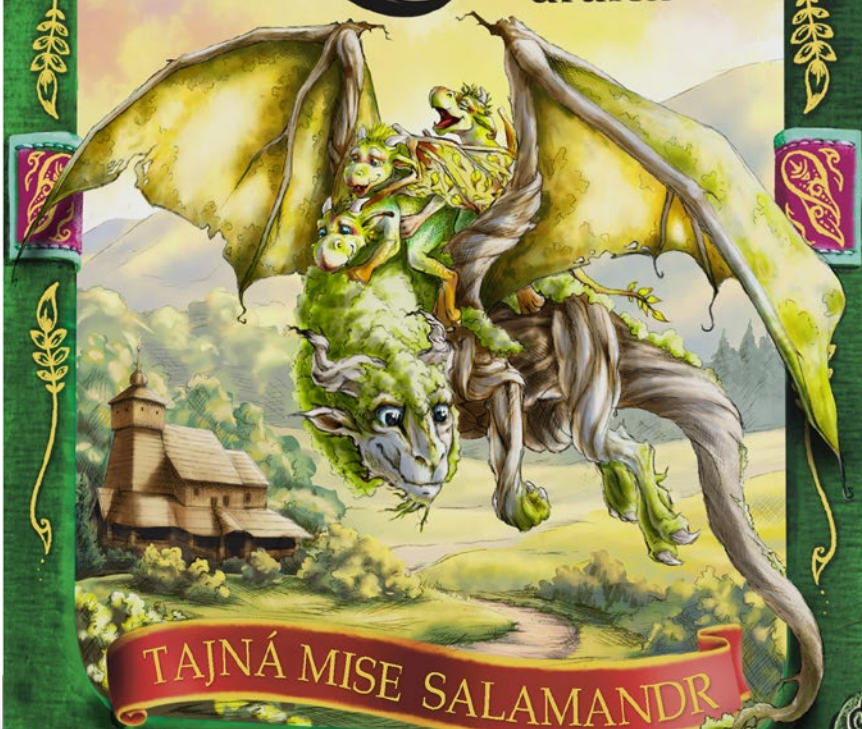

Jan Tkáč
KRONIKY
beskydských
draků

Ilustrace
Ina Kreisingerová

TAJNÁ MISE SALAMANDR

1. Život pod psa

Čekání na to, až nám Narí vyrobí ochranné amulety, bylo děsné. A jestli bylo něco, co nám na našem pobytu ve sklenících vadilo víc než nuda, bylo to jídlo. Dračí mámy byly skvělé kuchařky, ale zásoby, které nám sbalily, rychle došly. A po té nešťastné události, kdy Flíček – alias Slimák – slupl na posezení vzácné ginkgo, jsme měli přísný zákaz okusovat ve sklenících cokoliv zeleného.

A tak jsme museli vystačit se zásobami z naší osady. Draci průzkumníci s nimi přilétali jednou týdně v neděli. První dny jsme nadšeně vyjídali ty nejlepší dobroty, ale pak? V koších byly už jen seschlé jedlové placky a tvrdé bukové závitky.

Navíc jsme část svých porcí poslední dny nosili Narí.

Ne proto, že by si o ně řekla. To vůbec. Když jsme jí nabídli kousek jedlové placky, jen zavrčela. Věnovala se výrobě amuletů skoro bez přestávky. A když si nějakou udělala, viděli jsme, jak se jí třesou tlapy. Jak bledne. A tak jsme jí prostě začali nechávat větší díly.

Bísek tvrdil, že je to od nás hrdinský čin. Háček tvrdil, že je to investice do úspěchu mise. Já jsem říkal: „Dělám to pro Áju, ale moje břicho o tom neví.“

A dnes byla sobota – den před dodávkou nových zásob. Prostě nejhorší den ze všech.

„A dost!“ prohlásil jsem po obědě z úlomků placek, které zbyly na dně košů. S Háčkem a Bískem jsme na našem oblíbeném místě pod bambusem. „Takhle nás přece nemůžou trápit. Mám hlad.“

Dokonce i Bísek, známý jedlík, se ve své porci jen smutně vrtal. „Dal bych si muffiny z dubového listí,“ zasníl se.

„Nebo kapradinové pyré,“ povzdechl jsem si.

„A pečené šišky s pampeliškovým špekem...“ přidal se Háček.

Takhle jsme vyjmenovávali dobroty, až jsme došli k té největší dračí pochoutce.

„A brynzové halušky,“ vydechl Bísek. Při té představě se skleník naplnil posvátným tichem, které přerušovalo jen kručení v břiše.

„Úplně si je představuju,“ básnil Háček.

„Jako bych je cítil,“ Bísek nasál vzduch svými nozdrami.

„Já taky,“ nakrčil nos Háček.

„Kluci,“ zpozorněl jsem. „Ale já je cítím doopravdy!“

Najednou jsme začali věřit jako lovečtí psi. Odněkud se vinul úzký proužek vůně, který dorazil až do skleníku. Vonělo to jako slanina. Jako sýr. Jako nebe.

„Dělejte pomalé pohyby,“ zavelel jsem šeptem. „Ať tu vůni nevyplašíme.“

Opatrně jsme nasávali vzduch a posouvali se po čichové stopě. Zavedla nás na chodbu, potom za roha nakonec před dveře s nápisem *KOTELNA*.

Zmateně jsme se na sebe podívali. Halušky v kotelně?

Uvnitř hučely dva moderní plynové kotle a bylo tam horko. Vůně stoupala z nenápadných dvířek ve zdi, nad kterými byl nápis: *Zákaz vstupu TEPLOVOD*.

Pche. Zákaz vstupu. To je pro Dračí tajfun spíš pozvánka. A rovnou na oběd!

Za dvířky se táhla úzká šachta s rourou obalenou izolací. Bylo tam teplo a vonělo to tam jako v nebi. Ted' už jsme všichni slintali jako bernardýni.

„Zahajuji misi HALUŠKY,“ prohlásil Bísek a jako první vyskočil na rouru. Že bychom mohli potřebovat maskovací amulety, nás v tom pomnutí smyslů ani nenapadlo.

Plížili jsme se šachtou asi pět minut, až jsme dorazili k místu, kde pronikalo světlo. Další dvířka vedla do obrovské místnosti vykachlíkované bílými dlaždicemi a plné kovového nábytku.

To musela být kuchyně! Vylezli jsme na nejbližší stůl – ale halušky tam nebyly.

„Klucí, tam,“ ukázal Háček. Ukázal k výklenku ve zdi.

Stál tam servírovací vozík plný talířů. A na nich byly přímo kopce halušek, ze kterých se kouřilo. Ten pohled nás zbavil rozumu. Jedním skokem popoletkou jsme přeletěli do výklenku.

„Jsme v ráji!“ prohlásil Bísek, popadl nejbližší talíř a otevřel tlamu.

Jenže v tom okamžiku se ozvalo: *BZZZZT*. Dvířka výklenku se zavřela. Podlaha pod námi sebou nečekaně trhla, až se talíře zachvěly. Žaludek se mi zhoupł. Stoupali jsme!

„Jedeme nahoru!“ vyjekl jsem. „To musí být nějaká lanovka pro jídlo!“

„Honem, kluci, maskování,“ vykřikl Háček a snažil se překřičet drnčení a cinkot příborů. „Zakryjte se křídly.“

Bleskově jsme se obalili křídly. Právě teď bych dal za Klamné oko snad i dvojitou porci palačinek. Znehybněli jsme a čekali, co bude dál. Výtah s cinknutím zastavil. Dvířka se s vrznutím rozjela do stran a dovnitř vpadlo ostré světlo.

„Koukej, Maruško,“ ozval se vlídný hlas. „Dneska kuchařky poslaly stařečkům jídlo i s výzdobou. To jsou nějaké... ehm... brokolice?“

„To nejsou brokolice. Spíše to vypadá jako... vánoční stromčky bez výzdoby,“ opravila ji druhá. „A nezdržuj, Jiřinko. Ať jim to nevychladne.“

Cítili jsme, jak se náš servírovací vozík pohnul a potom drkotál dlouhou chodbou.

„Oběd!“ zavolala sestřička vesele, když zabočila do pokoje. „Vstávat a nasadit zoubky!“

Sestřička položila talíře na stolky. Pak se její kroky vzdálily a dveře zaklaply.

Nenápadně jsem vykoukl zpoza křidel. V pokoji leželi tři nejstarší lidé, jaké jsem kdy viděl. Kdyby to byli draci, tak už by jim určitě upadla křídla. Ale vypadalo to, že lidem místo křidel vypadávají zuby. Všichni tři je měli odložené ve skleničkách na stolcích vedle postele.

„Musíme se schovat,“ špitl jsem. Seskočili jsme z vozíku a zalezli pod postele. Rychle jsme začali přizpůsobovat barvu našich křidel barvě linolea – tedy hnědá s fleky.

Ze všech tří postelí sjely dolů nohy, nazuly si přezůvky.

„Šuper, še šou halušky,“ ozval se šišlavý hlas. Potom mlasknutí a zacvakání zubů. „Dáme si do nosu, dědci,“ pokračoval ten samý hlas mnohem srozumitelněji.

Stařečkové si rozdali talíře a pustili se do jídla. Vůně halušek v pokoji už byla k nevydržení. Bískovi ukápla slina.

„Oni nám je sní,“ zakňučel. „Já chci aspoň kousek.“ A než jsme ho stihli chytit za ocas, vyběhl zpod postele. Jenže v tom okamžiku se objevila stará ruka, obratně ho chytla a vytáhla nahoru.

Vyděšeně jsme se na sebe s Háčkem podívali. Co teď? Určitě se ozve křik. Lidé spustí poplach a budou nás pronásledovat po celém sanatoriu! Šebestýna omdlí. Narí nám utrhne uši. A mise Salamandr skončí dřív, než vůbec začala.

Než jsme to stihli domyslet, ozval se nadšený hlas.

„Jééé, koukejte, jakého mám pejska! Dneska je už úterý? Máme canisterapii?!“

Zmateně jsme se na sebe podívali. *Canisterapie?*

„Podívej, jakého sušinku nám přivedli,“ pokračoval děda. „Vypadá jak smeták a je hlady celý zelený. Dáš si halušky, pejsku?“

A pak už bylo jen slyšet Bískovo hlasité:

CHRAMST.

S Háčkem jsme na sebe mrkli a rozeběhli se ke zbylým pacientům.

„Haf,“ štěkl jsem a vyskočil na postel k dalšímu dědečkovi.

A tak jsme strávili nejlepší oběd v sanatoriu. Snědli jsme tři porce halušek, nechali se drbat za ušima (můj páníček mi říkal „Žofinko“) a dědečkové byli celí šťastní. Nakonec se unavili a usnuli.

Naše mise byla splněna. A navíc jsme zjistili, že soužití draků s lidmi by mohlo být docela prima – aspoň pokud mají halušky.

Jenže – jak se dostat zpátky do skleníku? Dveře pokoje byly zamčené. A tři dědečkové spokojeně pochrupevali, aniž by tušili, že jejich „pejscí“ mají problém.